

מסורת הש"ס

(א) (מיספחתא פ"ג, ב) [למיל
כ: וש"נ, ג] [בטיין לג.
וש"נ, ד] נ"א א, ה) ז"ל
אחריו, ו) נ"א דנדידיה,
ז) ז"ל אחריו, ח) שייך לע"כ
אמר ד"ה די.

נוסחת הריב"ן

(ה) ואכן נענין כדי דבור ותר
לל: (ג) לתתו אפי' עד:
(ג) ולשמעון הכי נמי דללא
דיוקא לא מושו' כד דבור
אזי כי' ינו' (ד) מתמים י'
והא דרשי' בן לקיש דלמא ללא
קאמכתא דלמלא חר במתרי'
מתמים ואפילו עד מלא
מתמים ואילו דלא כותיה
הפירי: (ה) שעתא: (ו) אם
יבא שומר: (ז) אותן:
(ח) (מירי) לתל' כרי:
(ט) דהא: (י) דקר:
(כ) דשעתא דקאמכא:

הגהות הב"ח

[illegible]

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א] רש"י דייק ואלו לאו ותי
 חל דקוצה ואלו בחזק דר
 דברו, כיצט עי' ש"מ:
 ב] דלא לאינשיה ואלו ותי
 חל דברו, כיצט עי' ש"מ
 שגחיה חתת מציבות ואלו
 כר"ל ואלו כר"ל עי' ש"מ
 סוטה ר"ל יעושיה:
 ד] ד"ה מקדמא ותי
 ואפי' לאוהי משפטיס, ותי
 כיצט עי' ש"מ: ד] ד"ה
 לשלום ותי
 דנקמח
 מתפסן ואלו דנקמח.
 מהל מקדמח נמקח, ותי
 חל דברו: ד] רש"י ד"ה
 מהל ואלו ואלו ותי
 ודקוצה ואחשוי כר"ל:
 ו] ד"ה דלאמי ותי
 ואליס חל דברו נמי דר שרי

הגהות התוספות

1. צ"ל כשהן. 2. צ"ל ואני
- ואני. 3. צ"ל ולרבי. 4. צ"ל
- משתתף. 5. צ"ל תני. 6. צ"ל
- שמע מינה בקמח מתפס
- כו'. 7. צ"ל והוא נמי הוה
- אחרון. 8. צ"ל יד כידו נמא
- כו'.

מי שאמר פרק רביעי נזיר

כא.

עין משפט
גר מצותה

ב א מ"י פ"ד מהל'
נדרים הלכה ט סמג
לארץ רמב טושי"ע י"ד
סימן רכט ספיק ג:
* ב מ"י פ"ב מהל' גזירות
הלכה ד:

מוסף רש"י

תנא כי רובלא ליחשיב
וליוזיל רובל, מוכר לזרות
של בשמים (גיטין 71. א):
כפותר זה שמונה מעותיו
(טורחין כג:).

פי' הרא"ש

תניא נמי הכי מי שאמר
הריני נזיר ושמעו חבריו
וזהה כדו דבמו דבני הא
אסור וחבירו מותר. אלמא
כיון דשהה כ"ד אע"פ
שאמר ואני סמוך לכד
דביר אה אמר כלום ר' **א**
כתוך כדו ר' יבון כנל:
לימא סמייע ליה וכו' ואמר
ואני ותו לא אלמא
דרביי אנו יכול להתמיס
כשהוא אצל ר' יבון ויבון
מילא תנא ג' ואני. ולר' **א**
לא אצטרף למתני ג'
דמילא דמפישת דותך
לד' בור כדבור דמי וכו'
דאשמועינן דב' מתמיס'
בא ומתחילין בהתרתן
מילא תנא ג' דהיינו ג' אצל

תניא נמי הכי. פירוש כרבי שמעון בן לקיש: מי שאמר הריני נזיר ושמן חבריו ושהה בדי דבור, פי' כדי לזכר דיוקא ולא יזכר ואומר מיד ואני הוא אסור פירוש הראשון שנזכר צניזר וחבריו מותר אלאהם דלא מצי לאתפסיי אלא שהי' כולס מוך

כדי דבור אלל הדיבני ששהה אחר
כדי דבור לא כריל: **לימא** פשיע
ליה מי שאמר הדיני נידר. מתמנין
הוא וכו' וקמי ואני? וכו' וכו' וכו'
יהודה נשיאה מצי למיתני ואני ואני
ארבע פעמים ואני? ולרשב"ל נמי
ניתי ואני ואני שלש פעמים וי"ל דהכי
קאמר בשלמא לרשב"ל [אל] אינערהיא
ליה בשלמא אלל ב' פעמים ואני
לנאשמועין דגם השני נתפס בראשון
שהוא תוך כדי דבור ואנ"ג דלמנשי
פסיק דבורו בין ראשון לשלישי
והוא דרין דגם שלשיש אינאר ואני
יתפסי בראשון דלין שום פגולה חלק
בין שני לשלישי שניהם עומדים תוך
כדי דבור אלל לרי יהודה נשיאה אי
אינאר דרביעי נמי נתפס בראשון
ליתינהו דהא ודאי חדש הוא ואנערינא
לי' לנאשמועין אנ"ג דהוה כבר תוך
כדי דבור כיון שהוא סמוך לאלתר
לכדי דבור ומנשי אטו מנא כי רובלא
כו' כלומר אנ"ג דהוה מצי ליתמני
ארבע פעמים ואני ודאי חש למנש
כל מה שהיה יכול למנש:

וּמִשְׁנֵי אַהֲרֹן וּמִטוֹם דַּקְתֵּי סִיפֵּה
וְכִי מִכֶּלֶךְ רֵאִיבֵא אֲמַצְעִי
מִשּׁוֹם הֵבִי קִתְּנִי וְאֵנִי וְאֵנִי וְאֵנִי
דְּהִיא גּוֹפֵא מִקְשֵׁי לִילְטֵנִי וְחֵלֶם
וְסִיפֵא לִיתֵנִי הוֹתֵר הֶרֶאשׁוֹן הוֹתֵר
הַשְׂנִי הוֹתֵר לִשְׁנֵי לֵא הוֹתֵר הֶרֶאשׁוֹן
וְיֵיִל דְּלֵמֵא קִתְּנֵי חֵד חֲנֻבְרִיהַּ מִתְּפִסִּים
נִקְטָה מִלְּקֹדֶם מִינֵיהּ אֲחֵרִיו לֵא דְּלִיכֵא
אֲחֵרִיו בְּתֵרִיהּ אֲכַל אֲמַצְעִי דְּלִיכֵא
אֲחֵרִיו בְּתֵרִיהּ וּמִשְׁמַרְיֵי חֵדֹם שְׁתֵּחֲרִיו
כְּדֵיִיק אֲכַל וְלֵמֵא קִתְּנֵי דְּבִקְמֵא מִתְּפִסִּים
וְטִמְנֵי אֲמַצְעִי מִלְּקֹדֶם כְּבִסְמוֹךְ רֶאשׁוֹן
הוּא דְּשֵׁרִי שֶׁל אֲחֵרִיו הֵא אֲמַצְעִי לֵא
הוֹתֵר שֶׁל אֲחֵרִיו דְּבִקְמֵא מִתְּפִסִּים
חֵד בְּחִבְרִיהּ מִתְּפִסִּים. דְּהֵיִינוּ כֵּל
אֲמֵר כְּסִמוֹךְ לוֹ וְכִסְמוֹךְ כֵּי דְּבוֹר
לִחְזִירוֹ לֵא דְּלֵמֵא בְּקֵמֵא שְׁמֵר הִרְיֵי
מִזֵּר מִתְּפִסִּים כּוּלֵם: מִיִּתְּפִסִּים וְאוֹיֵר
עוֹלָם. וְאִפִּי מִזֵּר לֵא הוּא בְּקֵמֵא מִתְּפִסִּים
טוֹיִם מְכִיד דְּבוֹר לֵא הוּא מִיִּתְּפִסִּים לְהַשְׁכִּיל
כְּדֵלֵת לֵיהּ לְרַבְרֵי יְהוּדֵיהּ שְׁאִיֵּה אִפִּי ד' וְיֵיִל
סִיִּין דְּכִסְמוֹךְ לְכֵי דְּבוֹר לֵאחֶרֶת:
רַחֲשֵׁי מִי שְׁמֵרֵה הִרְיֵי מִזֵּר וְכִי דְּלֵי
סִיִּיִּד חֲנֻבְרִיהַּ מִתְּפִסִּים לִיתֵנִי וְאֵנִי
וְאֵנִי טוֹבֵא: מִכֶּלֶךְ רֵאִיבֵא אֲמַצְעִי

ש"ש"ח קתני ואני ואני. הלא לך קדקדן (דליכא) אמנעי כמו שזדקדק והולך נשמי פנים ממניקין: קתני הוה דרשו. אומס שם אמרי (א"ר מירכ) ממניקס"מ מללן קתני הוה אמנעי הוה אמרין: אחרון האל דליכא אחריי ברייה. הלכך כשהוה הוה כולן אחרון אבל לא לאמנעי דליכא אחריי בתריה לא מני למיתמי הוה הוה כולן אסוריס דשל "אחרון נמי הוה: ש"מ חד בבחייה טיפס. מללן מה ואידי דתנא דקאשון תנא ליטנא דאחרון ויה נמי דהוה? אחרון הימנו ודמי מותא תלמיך חד בתרייה מיתפסי:

שנדר ודמי קאמר הוה לענין איסור יין אבל כדכרייתא דקאמר יין הנשמה (תלוייה בן) ופי כפי מין מהני אפילו לרבי שמעון כן מהריי מוסלסן ומכלכל דפ"ק (לעיל דף ג.) דהו נזיר ור"ס כי גלי כרגלי מלכאם בניה הקבוצות אר"י דלי שעת לחפיו כרישא דכרייהם כדליי דלי כירו רגלי כרגלי הרי וי נזיר:

ידי

ואמר איהו פי כפיו הוי כאילו אמר פי כפיו מיין אבל כשאמר מעצמו ידי או רגלי לא

16 ש"ך לע"ב

במחך כדי דבור: הוא
אמר ואני מותר לפי ששהה
כמותו: לימא מסייע ליה
ואני ואני. (ג) ומדלל קמני

תניא נמי הכי ^(ב)מי ש
תבירו ושהה כדי
אסור ותבירו מותר
שאלת שלום תלמיד
להה מי שאמר הריני
ואני ואני ותו לא ^(ג)
ולחיל וליתני חד
ומשום דקתני סיפא
כולן הותר האחרון
אסורין מכלל דאיכא
קתני ואני ואני איבנ
ותפסין דלמא מבין
מינה לאתפסין וקול
מתפסין מתפסין ואול

מבקשם מחפסי טפי
 ת"ש הרני נזיו
 ואני ותו לא כ
 רמחפסי דאי ס"ד
 ליתני טובא ואני תת
 ולזיל לולתי חד ורש
 לקתי הותר הראשון
 האחרון האחרון מות
 דאיכא אמעזי משום
 הותר הראשון הותר
 האם אמעזי לא ש"מ
 לך לעולם חד בחברי
 מיתנא הותרו כול
 ראשון דלא משתר
 ת"ש הותר האחרון
 דלא איכא אחרינא
 דאיכא אחרינא בתר
 בבחבירה מתפי לעו
 מיתפסי ומאי אחרון
 דתנא ראשון תנא אחר
 הותר הראשון הותר
 האחרון מותר וכול
 הימנו ולמטה מותר
 שמע מינה דחד ב
 מינה: הרני נזיר
 כפיו ושערי
 דאמר פ' כפיו ושע

פסין והאי יד דקאמרי
ראשון תנא אחרון: פ"ט
נו ולמטה מוסר. דהיינו
פ"ט ש"מ: משום דקאמר
שערי נזיר מי הוי נזיר:
ורמיהו

ומשי דאחרון היינו אמר
תניא בדיא וכו' הוטר אמר
תין שאני הוטר ושמע חס
זיר לאו כלום הוא כיון
נא מודה דלא גרע מידות
י כידו מלהטמאות לתמים
ג וכו' תניא בתוספתא (פס' 1)

הכלי. דבציען שיהו נתפס
שון שאמר הריני נזיר והשני
הא אס לא שהה הרי זה נז
ריני נזיר ושמע חבירו ואמ

יין ש"מ דמאס דאי קאן
 וי כדי דבור של ראשון
 (א) ליהוי תוך כדי דבור
 מהבא לא קאמיע ליה
 דהוא ליה למיתני א עד
 ללא אורחיה דתנא כי
 על העיירות צפנתגמיה
 מכרח ומונה ליה כי מחתני
 גרות ה"ל תישיב ויחיל:
 זאוס דזוקא ליתני חד ומו
 קא ויה בנחך כדי דבור:
 דלא מאוס דלא סבכתה זה
 שיה ליה למיתנא מאוס זה
 וי ואי: איבעיא לכו חד
 תפיס ד. (א) ב. (ולא)
 דמאז מיתפסין ואולי:
 וי. זאוס קמי טפי ש"מ
 זעם דנקמא מיתפסין:
 דשכי. כלומר מאוס ראשון
 שפרו נמי כוליה הא אפי
 שפרו יאה מותר אחרון
 מנתו וז"מ דטעמא דה
 הוא מיתפסין: לעולם אימא
 כרימי מיתפסין. וי הותר
 נמי אחרון ויאה דלא
 מאוס דלא אפשר לאדרי
 ש"ס אפי ראשון אפי
 אחרון וי מי אמעי
 מיתפסין ואולי כול דהא
 דלא מתפסי מי: ומקדאש
 דרובא אסוריס. ואפלי

פסקין וְאֵל לְחַזֵּק שְׁלֵיט שִׁמְעַת
מִיִּתְפַּסְסִין וְתוֹשֵׁהוּ הִכִּי
אֲנִי מְחַבֵּא לָךְ לִתְשׁוּעָה
(10) מִיָּמִיר לְיִלְכָּא לְחִרְטָא
דְּקִדְמָר וּבִכּוּן אֲקוּרִים
דְּרִאשׁוּן קִי: אֲבָל אֲמַנְיָ
יִנְיָא בְּנֵדִיָּה. כְּלוּמַר דְּלִי
יִנְיָה לְחַזֵּק גִּיּוֹס דְּזִמְעָה
דְּמִדְקִדְמָר אֲחִירָיון מוֹתֵר
יִנְיָן לְיִלְכָּא לְחִרְטָא בְּנֵדִיָּה
דְּהוֹתֵר אֲמַנְיָ לְדִית לִי הִיא
יִנְיָה לְחִרְטָמִיר גְּמִי לִיָּה
מִתְפִּסִּים בִּיה וְשִׁמְעַת דְּחַד
מִתְפִּסִּים: לְעוֹלָם אִימָא לָךְ
מִתְפִּסִּין וְכִי אֲחִירָיון אֲמַנְיָ
וְתוֹשֵׁהוּ לָךְ דְּלִיָּה שְׁלֵט

א' הוטר משוס דנקמא מ
לאלו דוקא אלס איידי דת
י'א כו' הוטר האמלעי
מ דכל חד וחד בחבריה
דמשמע כדקאמר פי נזיר

לראשון: **תא** שמע
פי כפי טיין. כלומר במזמור
 מעמנו בלא שמישה דחזיר
 (דף ג:) עד שזיר מחולין
 די ו' נזיר* (נימא) דה"ק
 סגדנר בנזיר ואמר די כידו

תניא נס
אסור. ה
כדי דבור
מי שאמר

אלה הן
טפי לא
ואכן
בעיני
ומו
בדבין
מהא
אלה
ריכזלה
הד
שלו
והיו
ויוסות
ואי
לא
לא
לא
אין
אמצי
הד

נמי תני
צחכריה
כר"ל ואפ

פ' וטו
דעצין (י)
לשון
לשונות
הערב
שלמה
מך דכ
תקן
האנשי
לה
דבעי
לחם
כול
אנשי
תני
ריבא
ראש
סאחר

11 אומר
 מינה
 לא
 מדי
 בהדיה
 ארמאני
 לאמא
 לא ריקקא
 לאדק
 וכן
 וכל
 חמרי
 נהר
 חבציה
 בקאמ
 חמרי
 12

היה אחרון
דמיון
אחרון
פי כפיו

הסדר
הוא
1. יום ראשון
2. יום שני
3. יום שלישי
4. יום רביעי
5. יום חמישי
6. יום שישי
7. יום שבת
8. יום ראשון

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones